

עפ"ג 4149/12/13 - ז' א', נ' א' נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 4149-12-13 א' ואח' נ' מדינת ישראל

בפני כב' הנשיא אברהם טל, אב"ד
כב' השופט אברהם יעקב, סג"נ
כב' השופטת קלרה רג'יניאנו
המערערים 1.ז' א'
2.נ' א'
נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

לפנינו ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בכפר סבא (כב' השופט מיכאל קרשן), מיום 7.11.13, בת"פ 7345-07-11, לפיו הורשעו המערערים, על פי הודאתם, בביצוע עבירות של חבלה חמורה ותקיפה חבלנית על ידי שניים או יותר ונגזרו על כל אחד מהם 15 חודשי מאסר בפועל, 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעברו כל עבירת אלימות ותשלום פיצוי למתלוננת בסך 4,000 ₪.

הערעור מופנה כנגד חומרת העונש.

עיקרי העובדות:

המערערת היא אמם של המערער ושל בן נוסף (להלן: "הקטין").

המתלוננת היא שוטרת בתחנת ***** והמתלונן הוא בעלה.

במועד הרלוונטי לכתב האישום התגוררו המתלוננים ליד בית המערערים ובין המערערים למתלוננת היה סכסוך ממושך, על רקע חשדותיהם שהמתלוננת מוסרת מידע מפליל אודותם ואודות שאר בני המשפחה.

ביום 23.6.2011 יצאו המתלוננים מביתם לכיוון רכבה של המתלוננת שחנה מול ביתם. באותה עת שהו מול הבית מספר אנשים מבני משפחת המערערים, ובהם המערערים, הבן הקטין ואחר שזהותו אינה ידועה (להלן: "האחר"). המתלוננים נכנסו לרכב ובשלב מסוים יצאו ממנו והתנהלו חילופי דברים בין המערער והקטין לבין המתלוננים, אשר

כללו גידופים. בעקבות זה רצה המערערת לעבר המתלוננת והחלה להכות אותה בראשה ובפניה ולמשוך בשערותיה בחוזקה והמתלוננת הדפה את המערערת ביד אחת, ואחר כך בשתי ידיים. בשלב זה הגיע בריצה האחר, אחז את המתלוננת מאחור והפיל אותה על הכביש. כשהמתלוננת שכבה על הכביש, הכו אותה המערערים, הקטין והאחר, בצוותא חדא, המערערת הכתה בפני המתלוננת, הקטין והאחר בעטו בה והיכו אותה באגרופיהם והמערער בעט בה מספר פעמים. מאחת ממכות האגרופ נשברו שלוש שיניה של המתלוננת. בהמשך ניגש המתלונן לסייע לאשתו, הוא אחז במערערת וניסה למנוע ממנה מלהמשיך ולתקוף את המתלוננת ובתגובה סטרה לו המערערת בפניו. המערער היכה אותו באגרופ בכתפו והקטין בעט בו ברגל.

בעקבות מעשי התקיפה המתלוננת הגיעה לחדר המיון בבית החולים בילינסון בפתח תקווה כשהיא סובלת ממכאובים בכל חלקי גופה, לרבות בלסת השמאלית ותזוזה של שלושה שתלים בשיניים, סימני חבלה בפנים, שבר באמה הימנית ובכתף יד ימין, שבר בחוליות I2 - 3D בעמוד השדרה ושברים בצלעות בצד ימין. בהמשך עברה המתלוננת טיפול לקיבוע יד ימין וטופלה במשככי כאבים.

בעקבות האירוע נגרמו למערערת שריטה מתחת לעין שמאל ושתי שריטות בכתף.

הקטין נידון בבית משפט לנוער, בעניינו התנהלו הוכחות, הוא הורשע בכל המיוחס לו בכתב האישום ונידון לשנת מאסר בפועל ועונשים נלווים.

תסקיר המבחן לגבי המערערת

לצורך הדיון בערעור התקבל תסקיר לגבי המערערת, שלא היה בפני בית המשפט קמא. מהתסקיר עולה שהמערערת היא אם ל - 4 ילדים, מתוכם בן ובת קטינים, כאשר הבת, בת התשע, חולה במחלת FMF (הוצגו מסמכים רפואיים בפניו) והמערערת מטפלת בה, כשבעלה עובד.

אין למערערת עבר פלילי ולדבריה האירוע נושא כתב האישום התפתח במקרה לאחר שהמתלוננת התבטאה כלפיה באופן אלים ומשפיל והיא הגיבה באופן אימפולסיבי ותוקפני ממקום פגוע ונעלב. המערערת ביטאה צער וחרטה על הפגיעה במתלוננת והיא מוכנה להיפגש איתה ולפצותה מעבר למה שנפסק על ידי בית המשפט.

המערערת שללה דפוסי התנהגות אלימים באישיותה וקושי לשלוט בדחפים ולווסת אותם אך ביטאה נכונות להשתלב בהליך טיפולי ושירות המבחן התרשם שהיא חרדה מריצוי עונש המאסר שהוטל עליה.

שירות המבחן העריך, לאחר בחינת גורמי הסיכון והסיכוי, שרמת הסיכון להישנות אלימות מצד המערערת נמוכה ובמידה ותפעל שוב באלימות, החומרה תהיה נמוכה. שרות המבחן המליץ להמיר את עונש המאסר בעונש מאסר שניתן לרצותו בעבודות שירות, אם לא ניתן להימנע ממאסר, ולהעמיד אותה בפיקוחו במשך שנה.

תסקיר המבחן לגבי המערער

שירות המבחן התרשם, כי המערער מושפע מאוד מהוריו, שמתקשים להציב לו גבולות ונוקטים גישה מגוננת כלפיו וכלפי התסבכויותיו החוזרות עם החוק.

המערער נשר מלימודים לאחר 10 שנות לימוד, פיתח הערכה עצמית נמוכה, עבד באופן מזדמן בחנות ירקות ובהמשך השתלב בעבודה במחלקת התברואה בעירית פתח תקווה. בשל מעצרו בהליך הנוכחי, הוא הפסיק את עבודתו ובהמשך השתלב בעסק עצמאי שפתח אביו. המערער הודה באופן חלקי בעובדות כתב האישום, התקשה להכיר בבעייתיות שבהתנהגותו והתקשה לקחת אחריות על מעשיו. לדבריו, המתלוננת נהגה במשפחתו באופן משפיל, ולטעמו היא זו שביום האירוע נהגה ראשונה באלימות באמו.

לתפיסת המערער הוא איבד שליטה לאור הזדהותו עם אמו ופעל על מנת לגרום להפסקת האלימות כלפיה. המערער הסביר את הודאתו בבית המשפט כרצון לסיים את ההליך המשפטי.

שירות המבחן התרשם מחוסר בשלותו של המערער, העריך את רמת הסיכון להישנות אלימות מצדו, ואת חומרת האלימות שעלול להפעיל כבינונית - גבוהה. נוכח האמור נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו של המערער וציין כי ענישה קונקרטיית חינוכית בדרך של ביצוע עבודות שירות עשויה להדגיש עבורו גבול להתנהגות המותרת.

עדות המתלוננת לעניין העונש

המתלוננת תיארה בעדותה את אופי הפגיעות שגרמו לה ולבעלה מעשי המערערים, אך חרגה מעבר לכך וטענה טענות כאלה ואחרות בנוגע להתרחשות הדברים ביום האירוע. בית המשפט קמא ציין כי הוא התעלם מהחלקים בעדות המתלוננת שחרגו מהתשתית העובדתית המוסכמת, שמצאה ביטוייה בכתב האישום המתוקן.

המתלוננת העידה כי לאחר האירוע גובסה ידה למשך יותר משלושה חודשים, והדבר יצר לה קושי לתפקד בתחומי החיים הפשוטים ביותר. היא נעדרה מעבודתה למשך תקופה דומה, ולא יכלה לחזור לתפקידה הקודם במשך זמן ממושך יותר.

המתלוננת מסרה כי המקרה השפיע עליה ועל בנה הצעיר גם מבחינה נפשית, וטענה כי ישנם מסמכים רפואיים המאשרים זאת, אך המאשימה לא המציאה ביחס לכך כל מסמך, ולכן לא ניתן משקל משמעותי לעדות המתלוננת בעניינים אלה.

גזר הדין של בית משפט קמא

1. בית משפט קמא קבע שהמערערים ואחרים התעמתו מילולית עם המתלוננת ובעלה, עמם הם מסוכסכים, אך עד מהרה גלש העימות המילולי לאלימות והמערערים והאחרים תקפו את המתלוננת באכזריות רבה. המעשה בו הודה המערער לא נעשה על מנת לסייע לאמו המותקפת, שכן הוא הצטרף למעגל האלימות לאחר שאמו תקפה את המתלוננת בברוטאליות, והמתלוננת רק הדפה אותה בידיה.

המתלוננת היא שוטרת אך לא נמצא מקום להחמיר עם המערערים בשל כך בלבד, משום שלא הוברר עד תום הקשר, אם קיים, בין מעשה הפגיעה החמור בה לבין מילוי תפקידה כשוטרת.

כתוצאה ממעשי המערערים והאחרים נגרמו למתלוננת חבלות קשות ביותר, לרבות שברים באמה ובעמוד השדרה, והם גרמו למתלוננת נזק ארוך טווח, כעולה מן המסמכים שהוגשו ומעדותה.

לאור האמור לעיל, עיקרון ההלימה בין העונש לטיב המעשה בנסיבותיו מצדיק, במקרה חמור זה, ענישה קשה

2. בית משפט קמא קבע כי בקביעת מתחם העונש ההולם יש להביא בחשבון גם את חומרתה הכללית של העבירה, בהתאם לעונש המירבי של 7 שנות מאסר בגין חבלה חמורה, שכן המחוקק מביע דעתו בנוגע לחומרתן של עבירות באמצעות העונש המירבי שהוא קובע להן.

הערך החברתי המוגן בו פגעו המערערים הוא השמירה על שלמות הגוף.

תופעת האלימות בחברה מאיימת על העיקרון העומד בבסיסה של כל מדינה מתוקנת והוא ביטחונם האישי של אזרחיה ותושביה, אשר זכאים להגנה על שלום גופם מפני פרצי אלימות מזדמנים. תופעה זו יש למגר ולעקור מן השורש, בין היתר בדרך של ענישה מכאיבה בדמות מאסרים לריצוי בפועל ואף לתקופות משמעותיות.

מדיניות הענישה הנוהגת כלפי מבצעי עבירות אלימות חמורה היא מאסר לריצוי בפועל, שכיוונה עצמה במפורש, בשורה ארוכה של פסקי דין, גם לנאשמים צעירים.

3. בית משפט קמא דחה את טענת ב"כ המערער כי יש להתחשב בגילו הצעיר של המערער לצורך קביעת מתחם העונש ההולם והסביר כי הלכת פלוני ניתנה בעניינו של מערער שתיקון 113 לחוק העונשין לא חל לגביו, משום שהכרעת הדין בעניינו ניתנה לפני המועד הקבוע. בית המשפט המחוזי לא קבע בעניינו של המערער מתחם עונש הולם, ואף בית המשפט העליון לא עשה כן.

בית המשפט העליון התייחס אמנם לתיקון, אך זאת רק לצורך הפנייה להוראת סעיף 40(א1) לחוק העונשין הקובעת כי, **במסגרת נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה**, יש להתחשב בין היתר בפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בגילו.

בתיקון 113 לחוק העונשין גילה המחוקק דעתו באופן מפורש כי השפעת העונש על המערער, לרבות בשל גילו, תשמש נסיבה לקביעת העונש בתוך המתחם שכן גילו של המערער אינו מנוי ברשימת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המופיעות בסעיף 10ט לחוק העונשין, מאחר ואין בינו לבין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה ולא כלום. ההתחשבות בגילו הצעיר של המערער תהיה רק לאחר קביעת מתחם העונש ההולם.

4. בית משפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם את מעשי המערערים במקרה זה הוא מאסר בפועל בין 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל ל - 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בתוספת ענישה נלווית.

המלצתו המהוססת של שירות המבחן להשית על המערער **"ענישה קונקרטי וחינוכית בדרך של ביצוע עבודות שירות"**, לא זו בלבד שאינה מחייבת את בית המשפט, אלא מצויה מחוץ למתחם העונש ההולם מקרה זה ואין היא עולה בקנה אחד עם עיקרון ההלימה.

5. בית משפט קמא קבע שלצורך קביעת העונש המתאים לכל אחד מהמערערים יש להתחשב בפגיעת העונש בהם, לרבות בשל גילם. אין ספק כי עונש מאסר לריצוי בפועל יפגע במערערים, ובמיוחד במערער, שהינו "בגיר צעיר".

עונש מאסר לריצוי בפועל צפוי לפגוע גם במשפחות המערערים, ובמיוחד בבנותיה הקטינות של המערערת. יתרה מכך, המערערים הם אם ובנה, ועל כן שליחתם לרצות עונש מאסר תפגע אף יותר בתא המשפחתי.

6. בית משפט קמא קבע כי שני המערערים הודו בביצוע העבירה מבלי שנוהל הליך הוכחות והם זכאים להקלה בעונש עקב הודייתה. עם זאת, לעניין הפנמת הפסול שבעבירות, בית משפט קמא התרשם שהמערערים אינם נוטלים אחריות מלאה על מעשיהם ונוטים להאשים את זולתם, הם הביעו צער על עצם קרות המקרה, אך לא על מעשיהם. שירות המבחן התרשם שהמערער מתקשה להכיר בבעייתיות התנהגותו ונוטה להשליך את האשמה על קורבן העבירה.

7. בית משפט קמא לא מצא כי קיימות במקרה זה נסיבות חיים קשות אשר השפיעו על המערערים לבצע את העבירות בהן הורשעו. אמנם נסיבות חיו של המערער, כעולה מן התסקיר שהוגש בעניינו, אינן קלות, אך אין קשר ממשי בינן לבין התנהגותו האלימה. עם זאת, בגזירת העונש יש להתחשב בכך שחלפו כשנתיים בין מועד ביצוע העבירות לשלב גזירת הדין, אך לא מדובר בזמן רב יחסית.

8. בית משפט קמא זקף לזכות המערערים את התיקון לקולא שנערך בכתב האישום בעקבות הליך הגישור ואת העובדה שלמערערת אין עבר פלילי. למערער הרשעה אחת קודמת בעבירה של איומים שבוצעה חודשיים טרם האירוע העומד ביסוד ההליך הנוכחי, ובית משפט קמא התחשב לקולא לטובת המערער בתנאים הקשים של "מעצר הבית" בו הושם, כפי שתוארו על ידי באת כוחו. אף שהדבר לא מנוי ברשימת הנסיבות הטיפוסיות בהן יש להתחשב לצורך קביעת העונש בתוך מתחם העונש ההולם, בית המשפט רשאי בקביעת העונש להתחשב בנסיבות נוספות שאינן קשורות לביצוע העבירה.

9. בית משפט קמא קבע שבמקרה דנן אין שיקולים המצדיקים סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם, שכן לא הוצגו נתונים כלשהם בנוגע לשיקום המערערת, ובעניינו של המערער אף נקבע במפורש שאין מקום להתערבות טיפולית.

10. בית משפט קמא הבחין לעניין העונש בין המערערים. אמנם המערערת הייתה יוזמת האירוע, ואפשר בהחלט שהמערער - בנה - נחלץ לסייע לה, ואמנם ראוי להתחשב בעניינו של המערער בתנאים הקשים של "מעצר הבית" מהם סבל, כפי שטענה באת כוחו, אולם חלקו של המערער באלימות המתוארת בכתב האישום חמור מחלקה של המערערת, והוא לא השכיל לפתח תובנה של ממש לחומרת התנהגותו.

נימוקי הערעור:

1. בית משפט קמא שגה בכך שהטיל על המערערים עונש מאסר בפועל לתקופה ארוכה יחסית.

2. המערערת נעדרת עבר פלילי ולחובת המערער, שהיה בן 18 ו- 4 חודשים ביום האירוע, יש הרשעה אחת

בעבירת איומים שהוא ביצע בהיותו קטין, עובר לביצוע העבירות דנן.

3. בית משפט קמא לא נתן די משקל למשמעות ההרסנית שתהא לעונש מאסר בפועל על אנשים נורמטיביים שלא ריצו מאסר בעבר.
4. בית משפט קמא לא נתן את המשקל הראוי לכך שהאירוע היה ספונטני ולא מתוכנן, שהחל בקללות הדדיות בין הצדדים.
5. בית משפט קמא שגה בכך שקבע מתחם ענישה גבוה ושאינו מידתי ביחס לעבירות שביצעו המערערים. משמעות הקביעה של בית המשפט הינה, שנאשמים נעדרי עבר פלילי, שהם הורים לילדים קטנים וחולים, יישלחו כמעט באופן אוטומטי לכל הפחות ל - 10 חודשי מאסר, גם כאשר אין מדובר ברף חמור של חבלות.
6. על פי מדיניות הענישה הנוהגת, מתחם העונש הראוי למעשי המערערים נע בין מאסר בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל.
7. משקבע בית משפט קמא כי הרף התחתון של המתחם הינו 10 חודשי מאסר הוא חסם כמעט לחלוטין, ובטעות, את האפשרות להטיל על המערערים עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.
8. בית משפט קמא שגה בכך שלא הפנה מיוזמתו את המערערת לשירות המבחן לאור נסיבותיה האישיות. המערערת נעדרת עבר פלילי ובנוסף למערער ולקטין יש לה שתי בנות בגילאים 6 ו - 9, שהקטנה מבניהן חולה במחלת FMF, מחלה ים תיכונית הגורמת לכאבי בטן קשים וחום גבוה.
9. משלא הוגש בבית משפט קמא תסקיר מבחן לגבי המערערת, לא היה מקום לקביעת בית המשפט כי לא הוצגו בפניו נתונים לגבי שיקומה, אשר יצדיקו סטייה ממתחם הענישה.
10. הגם שמוסכם כי המערערת פעלה בצוותא חדא עם אלה שחבלו במתלוננת, היא עצמה לא גרמה למתלוננת לחבלה והיה מקום ליתן לכך את הדעת.
11. בית משפט קמא לא נתן את המשקל הראוי לכך שבמהלך האירוע נשרטה המערערת ליד עינה ונגרמו לה גם שתי שריטות בכתף.
12. בית משפט קמא שגה בכך שלא אימץ את המלצת שירות המבחן להטיל על המערער עונש מאסר בעבודות שירות וקבע בתוך כך כי ההמלצה הייתה מהוססת.

13. המלצת שירות המבחן ניתנה בפה מלא לאור גילו של המערער בעת ביצוע העבירות ומכלול הנסיבות המצדיקות שלא למצות עמו את הדין.

14. בית משפט קמא לא נתן את המשקל הראוי לכך שהמערער שהה במעצר בית ממושך בבית סבו, אשר התעלל במערער עד כדי כך שהמערער העדיף לחזור למעצר למשך חודש, עד שנמצאה עבורו חלופת מעצר אחרת.

15. בית משפט קמא לא נתן את המשקל הראוי לכך שהעבירות בוצעו על ידי המערער לאחר שהוא נחלץ לעזרת אמו, שכן אף אם אין המדובר בעובדה, הרי שגם לשיטת בית המשפט זו אפשרות.

16. במהלך הדיון בפנינו הציג ב"כ המערערים את פסה"ד בע"פ 194/14 של בית המשפט העליון ואת פסה"ד בעפ"ג 39953-11-13 (מחוזי חיפה) וטען שמתחם הענישה שקבע בית משפט קמא סוטה ממתחם הענישה שנקבע בפסיקה הנ"ל.

ב"כ המערערים הפנה לתסקיר החיובי שהוגש לגבי המערער, לעברה הנקי ולמחלה ממנה סובלת בתה, לכך שהיא מצטערת על כך שגררה את בניה לאירוע ולחבלות שנחבלה במהלכו.

לטענת ב"כ המערערים יש לאמץ את המלצת שירות המבחן לגבי המערער לאור גילו הצעיר בזמן ביצוע המעשים, לאור הסבל שסבל מסבו במהלך מעצר הבית והעובדה שלא ריצה מעולם מאסר.

תגובת המשיבה

1. מדובר באירוע חמור שבו המערערים ובני משפחתם עשו לינץ' במתלוננת, כאשר המערער גררה את ילדיה והסלימה מאוד את הוויכוח המילולי.

ב"כ המשיבה הגישה מסמכים רפואיים על הנזקים שנגרמו למתלוננת כתוצאה מתקיפתה על ידי המערערים.

2. מהתסקירים שהוגשו עולה שהמערערים לא לוקחים אחריות מלאה על מעשיהם ואין כל המלצה טיפולית לגבי המערער.

3. המערערים ממשיכים להיות שכנים של המתלוננים, המתלוננת נמצאת בתחושה מתמדת של חוסר ביטחון ולא חזרה לתפקד כפי שתפקדה לפני האירוע.

דין והכרעה

1. אנו רואים עין בעין עם בימ"ש קמא את חומרת התנהגותם האלימה של המערערים כלפי המתלוננת כמתואר בכתב האישום המתוקן שבו הודו ואשר נתנה את אותותיה בנזקים הגופניים והנפשיים שנגרמו לה ולבנה כפי שתוארו במסמכים הרפואיים שהוצגו בפנינו.

כך גם אנו שותפים לצורך עליו עמד בימ"ש קמא למגר את תופעת האלימות ולקביעתו לפיה הדבר ניתן להיעשות ע"י הטלת עונשי מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח גם כאשר מדובר במערערת בעלת נסיבות אישיות ומשפחתיות כמו המערערת, כמתואר בתסקיר המבחן שהתקבל במהלך הדיון בערעור ולא היה בפני בימ"ש קמא, וגם כאשר מדובר במערער, שהוא היום בן 21 שנים.

2. לאור האמור לעיל, מתחם ענישה שנע בין 10 חודשי מאסר בפועל ל- 30 חודשי מאסר בפועל שנקבע ע"י בימ"ש קמא תואם את מדיניות הענישה כאשר מדובר בעבירות אלימות כפי שנעברו ע"י המערערים ולוקח בחשבון את כל הנסיבות הרלוונטיות למקרה נושא הערעור, לרבות חילופי הדברים שקדמו לו.

משכך הם פני הדברים, אין בידינו לקבל את בקשת ב"כ המערערים להטיל על המערערים עונשי מאסר לריצוי בעבודות שרות שכן הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה אינן מצדיקות חריגה לקולא מהמתחם הראוי שנקבע ע"י בימ"ש קמא.

3. בימ"ש קמא זקף לקולת עונשיהם של המערערים את התיקון בכתב האישום וחלוף שנתיים מאז האירוע. לקולת עונשה של המערערת הוא זקף את עברה הנקי והפגיעה בבנותיה אם תיאסר ולקולת עונשו של המערער זקף את גילו הצעיר, נסיבות חייו הקשות, כמתואר בתסקירו, ואת היותו במעצר בית בתנאים קשים.

עם זאת, יש בנסיבות חייה הקשות של המערערת, בהערכת מסוכנותה הנמוכה לחזור על התנהגותה האלימה, בקיום סיכויי שיקום, ובמיוחד במצבה הרפואי של בתה כדי להצדיק הקלה במשך תקופת המאסר שהוטלה עליה ע"י בימ"ש קמא והעמדתו על הרף התחתון של מתחם הענישה.

4. אף אנו, כמו בימ"ש קמא, בסעיף 33 לגזר-דינו, לא מצאנו לנכון להבחין בין עונשיהם של המערערים מהנימוקים שמנה בימ"ש קמא ומשכך, לכאורה, אין סיבה להקל בעונשו של המערער גם לאחר שהחלטנו להקל בעונשה של המערערת לאור נימוקינו לעשות כן.

עם זאת, על מנת שלא ליצור פער משמעותי יחסית בין עונשיהם של המערערים החלטנו להקל במידה מסוימת גם בעונשו של המערער.

5. אנו מקבלים את הערעור וקובעים שהמערערת תרצה 10 חודשי מאסר בפועל והמערער ירצה שנת מאסר בפועל.

יתר חלקי גזה"ד בת"פ 7345-07-11 (בימ"ש שלום בכפר סבא) יעמדו בתוקפם.

המערערת 1 תתייצב לריצוי מאסרה בבית סוהר הדרים, ביום 10.6.14 עד השעה 10:00, או על פי החלטת

שב"ס, כשברשותה תעודת זהות ופסק דין זה.

על ב"כ המערערת לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

המערער 2 יתייב לריצוי מאסרו בבית סוהר הדרים, ביום 10.6.14 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות ופסק דין זה.

על ב"כ המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

התנאים שנקבעו לעיכוב ביצוע עונש המאסר יעמדו בתוקפם עד להתייבבות המערערים לריצוי עונשם.

ניתן והודע היום, כ"ז ניסן תשע"ד, 27 אפריל 2014, במעמד ב"כ הצדדים והמערערים.

קלרה רג'יניאנו,
שופטת

אברהם יעקב, שופט
סג"נ

אברהם טל, נשיא
אב"ד